

Виходячи зі специфіки діяльності, можна виділити принципи стратегічного управління інтеграційною сукупністю ресурсів готельного підприємства - комплексності, вимірності, унікальності, ефективності, системності, послідовності, взаємозв'язку, репутаційної відповідальності та інтеграції.

На основі принципів управління ресурсами організації суб'єкт управління формує бажаний результат управлінського впливу, який визначає рівень ефективності використання ресурсів.

Організаційно-економічний механізм управління ресурсами організацій ринку готельних послуг включає інструментарій розвитку ресурсного потенціалу, систему чинників внутрішнього і зовнішнього середовища [3]. Кінцевою метою управлінського впливу є досягнення економічного і управлінського ефекту (підвищення ефективності використання ресурсів, збільшення прибутку за рахунок максимізації задоволеності клієнта, зміцнення ділової репутації, в кінцевому підсумку – зростання ринкової вартості бізнесу).

1. Асмолова І. М. Аналіз і виявлення шляхів удосконалення ресурсного потенціалу приватних готелів / І. М. Асмолова // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2011. – № 1. – С. 27–34.

2. Подлепіна П. О. Сучасний стан та перспективи розвитку готельного господарства в Харківській області / П. О. Подлепіна, О. В. Євтушенко, І. А. Чуєнко // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Міжнародні відносини. Економіка. Країнознавство. Туризм. – 2017. – Вип. 6. – С. 191–197.

3. Свиридов Д. Є. Аналіз і виявлення шляхів удосконалення ресурсного потенціалу приватних готелів [Електронний ресурс] / Д. Є. Свиридов. // Технології та дизайн. – 2015. – № 3. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/td_2015_3_18

РЕКРЕАЦІЙНІ ТА УПРАВЛІНСЬКІ РЕСУРСИ РОЗВИТКУ ЛІКУВАЛЬНО-ОЗДОРОВЧОГО ТУРИЗМУ

Юсупова А.М.

Науковий керівник – Полчанінова І.Л., канд. екон. наук, доцент

Сьогодні якість задоволення рекреаційних потреб виступає індикатором рівня розвитку суспільства, зрілості його соціальної сфери, а розвиненість індустрії туризму – показником соціального благополуччя, стабільного джерела доходів для національної економіки, ефективного інструменту формування сприятливого іміджу країни, що підтверджується досвідом США, Канади, Китаю, Японії, а також провідних європейських країн, активно позиціонують себе на ринку туріндустрії, в тому числі в лікувально-оздоровчій сфері [1].

Багатогранність і похідна від неї міждисциплінарність досліджуваної в даній роботі проблематики сформували досить широкий прос-

тір її вивчення. Незважаючи на численні роботи за темою дослідження, склад ресурсів, що впливають на управління організаціями лікувально-оздоровчого туризму, вивчені недостатньо.

Мета роботи – дослідити рекреаційні та управлінські ресурси розвитку лікувально-оздоровчого туризму.

Рекреаційні ресурси лікувально-оздоровчого туризму, впливаючи на фізичний, психічний, духовний, інтелектуальний та емоційний стан людей, виступають значимим механізмом формування здорової нації, а тому рекреаційні послуги повинні бути доступні різним верствам населення, в тому числі тим, які не в змозі без допомоги держави задовольнити свої рекреаційні потреби (молодь, літнє населення країни) [2].

Об'єктам лікувально-оздоровчого туризму наразі доводиться функціонувати в умовах нової парадигми управління, зумовленою специфікою постіндустріального періоду і бурхливим науково-технічним прогресом. Сучасній практиці управління характерні інноваційність як найважливіший критерій професіоналізму, ставлення до людей як ключового ресурсу організації, формування ефективної організаційної культури та системи комунікацій, співучасть персоналу на всіх етапах розвитку корпорації. Сьогодні світовими лідерами стають саме ті організації, які вибирають нову парадигму управління, інноваційні методи і технології, гнучкі форми професійної діяльності.

Аналіз зарубіжного досвіду організації і управління в сфері лікувально-оздоровчого туризму показав, що в практиці управлінської діяльності зарубіжних підприємств активно використовуються передові методи і принципи, органічно вплетені в структуру управління, під яким слід розуміти конкретну діяльність в сфері лікувально-оздоровчого туризму, спрямовану на підвищення якості послуг, що надаються.

Особливу увагу у світовій індустрії лікувально-оздоровчого туризму приділяється процесу навчання, підвищення кваліфікації та перекваліфікації спеціалістів. При цьому для кожної окремої категорії персоналу існує своя цільова програма, вимоги та методи підготовки. Для оцінки рівня професіоналізму персоналу в практиці управління окремими об'єктами активно використовується компетентнісний підхід, що дозволяє деталізувати вимоги, що пред'являються до персоналу, не тільки з позиції наявних знань, умінь і навичок, а й в контексті соціально-психологічних (особистісних) і професійних компетенцій.

Очевидно, одним з ключових способів підвищення ефективності лікувально-оздоровчого туризму в Україні є впровадження в практику традиційної курортології елементів альтернативної медицини і розумна адаптація зарубіжного досвіду управління рекреаційним комплек-

сом до реалізованим в просторі вітчизняних установ інноваційним рекреаційним технологіям [3].

На закінчення підкреслимо, що Україна, володіючи унікальними рекреаційними ресурсами, характеризується значними проблемами в галузі ефективного управління ними та установами лікувально-оздоровчого туризму, перехід яких на інноваційні рейки з використанням новітніх технологій, вельми популярних за кордоном, здійснюється повільно і болісно в силу відсутності управлінської культури, що відповідає сучасним завданням управління в туриндустрії.

1. Устименко Л. М. Історико-суспільні аспекти становлення та розвитку лікувально-оздоровчого туризму / Л. М. Устименко // Питання культурології. – 2014. – Вип. 30. – С. 134–142.

2. Карпенко Н. М. Регіональні аспекти розвитку лікувально-оздоровчого туризму в умовах модернізації економіки / Н. М. Карпенко, Ю. В. Карпенко // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. Серія : Економічні науки. – 2017. – № 2. – С. 172–179.

3. Гудзь П. В. Напрями активізації розвитку лікувально-оздоровчого туризму / П. В. Гудзь, Т. Є. Кунгурцева // Економіка і регіон. – 2014. – № 6. – С. 81–86.

ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО САНІТАРНОГО НАГЛЯДУ В ГАЛУЗІ ГІГІЄНИ РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА

Сердюк Ю.А.

Науковий керівник – Золотухіна І.В., канд. техн. наук, доц.

Як відомо, значення розвитку сфери ресторанного господарства постійно зростає. Практичним втіленням досягнень гігієнічної науки про харчування і оздоровчих заходів, спрямованих на покращення харчування, якості харчових продуктів і умов їх одержання, займаються спеціалісти з гігієни харчування і співробітники санітарно-епідемічних станцій. Вони беруть участь в організації раціонального харчування різних груп населення, проводять санітарний контроль за якістю харчових продуктів і профілактику харчових отруень, поточний санітарний нагляд за харчовими підприємствами, запобіжний санітарний нагляд за проектами і будівництвом харчових об'єктів, санітарно-освітню роботу серед населення.

Основні напрямки роботи СЕС у проведенні запобіжного санітарного нагляду по розділу гігієни харчування включають: перспективне планування і розробку норм проектування харчових підприємств і пристосування наявних споруд під підприємства харчової промисловості, впровадження нових технологій, зміну асортименту і рецептури продуктів, застосування нових видів сировини, розробку